

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/31/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1512223806
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Janka Gažovičová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1512223806.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Janky Gažovičovej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Moniky Holickej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova ul. č. 25, Bratislava, zastúpeného advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova ul. č. 4, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie č. 13, Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V, zo dňa 01. októbra 2014, č.k. 6C 159/2012-84, jednohlasne takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e** .
Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a** .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom zamietol súd prvého stupňa návrh; ktorým sa navrhovateľ domáhal zaplatenia náhrady škody vo výške 125 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 321 eur podľa zák. č. 514/2003 Z.z., o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci; a odporcovi náhradu trov konania nepriznal. Vychádzal zo zistenia, že v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 37Er/8047/2008 súdny exekútor M. F. G. na základe exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu, č. k. SR 07234/08 vydaného Slovenskou rozhodcovskou, a.s. dňa 05.08.2008 v prospech navrhovateľa ako oprávneného proti povinnému F. Š., nar. XX.XX.XXXX, o vymoženie sumy 30.240,- Sk s príslušenstvom, dňa 01.12.2008 požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, o ktorej žiadosti súd rozhodol dňa 18.10.2010, keď súdneho exekútora poveril vykonaním exekúcie. Takto ustálený skutkový stav veci posúdil po právnej stránke podľa § 9 ods. 1, 2, § 17 ods. 1,2,3, § 25 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov a § 44 ods. 1,2 Exekučného poriadku, v znení účinnom k 01.12.2008 a dospel k záveru, že navrhovateľ nepreukázal splnenie zákonných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Poukázal na to, že exekučný súd sa tvrdeného nesprávneho úradného postupu; spočívajúceho v nedodržaní zákonnej lehoty na rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie; nedopustil, keď ustanovenie § 44 Exekučného poriadku v danom období neurčovalo lehotu na rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. Dospel tiež k záveru, že navrhovateľ nepreukázal ani ďalší z predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu; ktorým je existencia majetkovej škody, ktorú vymedzil len všeobecne; za pracovné výkony zamestnancov, udržiavanie a správu informačného systému, za administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, poštovné a telekomunikačné výdavky spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde; keď svoje tvrdenia o vzniku škody napriek tomu, že ho v konaní zaťažovalo dôkazné bremeno, predloženými či označenými dôkazmi nepreukázal. Zároveň dôvodil, že navrhovateľ v konaní nepreukázal ani naplnenie tretieho predpokladu

zodpovednosti štátu za škodu, ktorým je existencia príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a uplatňovanou majetkovou a nemajetkovou škodou, keď síce tvrdil, že vznik uplatnených nákladov bol zapríčinený tým, že exekučný súd nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote, avšak toto svoje tvrdenie ničím nepreukázal; a navyiac, keď exekučný súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie v zákonnej lehote, nemohla mu v tejto súvislosti vzniknúť žiadna škoda. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnému odporcovi ich náhradu nepriznal, nakoľko náhradu trov priznať nežiadal a v konaní mu ani žiadne trovy nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie dôvodiac tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p.), súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho posúdenia veci. Namietal, že v dôsledku procesného postupu prvostupňového súdu v prejednávanej veci došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti a porušeniu jeho práva na súdnu ochranu a súd prvého stupňa mu odňal možnosť konať pred súdom, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) pojednávania napriek tomu, že trval na svojej osobnej účasti (resp. právneho zástupcu) na pojednávaní vedenom nestranným sudcom na nestrannom súde, v dôsledku čoho nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých prvostupňový súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a ani k dôkazom, ktoré vykonal a na ktorých založil svoje rozhodnutie, keď vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia napadnutého rozsudku poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Zároveň namietal i porušenie jeho práva na zákonného sudcu, keď súd prvého stupňa vo veci konal a rozhodol napriek tomu, že už v návrhu na začatie konania ho upovedomil o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť, pričom na uvedenom nič nemení ani to, že krajský súd v uvedených skutočnostiach dôvody na vylúčenie sudcu nevzhladol. Poukázal na to, že súd prvého stupňa v súvislosti s majetkovou ujmou analyzoval okolnosti, ktoré s vecou vôbec nesúvisia a konštatoval, že napadnutý rozsudok, z ktorého nie je zrejmé, na základe akej úvahy dospel prvostupňový súd jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu, že mu majetková škoda a nemajetková ujma nevznikla, je potrebné ako nepreskúmateľný zrušiť, a to aj s poukazom na jeho vnútornú rozpornosť, keď prvostupňový súd síce porušenie práva zistil, avšak ho nekonštatoval a na tejto chybe „postavil“ svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy. Nesúhlasil so záverom prvostupňového súdu, že v konaní nepreukázal vznik škody, keďže výšku škody, ktorú presne špecifikoval na základe účtovnej agendy, ktorú vzhľadom na ochranu osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií, nebolo možné korešpondenčne predložiť, mienil na pojednávaní preukázať aj predložením znaleckého posudku, ktorého vypracovanie by zabezpečil, avšak prvostupňový súd dokazovanie neprípustne skrátil iba na dôkazy vykonávané ex offa, nepoučil ho podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že vo veci mieni rozhodnúť. Zdôraznil, že všetky problémy, ktoré boli v jeho právnej sfére vyvolané nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu a ktoré jasne a zrozumiteľne opísal v podanom návrhu, svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušenie práva.

Odporca vo vyjadrení k odvolaniu žiadal napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť, keď prvostupňový súd vykonal všetky navrhnuté dôkazy, správne ustálil skutkový stav veci, ktorý aj správne právne posúdil, keď z dôvodu, že nedošlo k namietanému nesprávnemu úradnému postupu, návrh ako nedôvodný zamietol. Odvolacie námietky navrhovateľa považoval za neopodstatnené, nakoľko vo veci rozhodol zákonný a nestranný sudca, boli splnené všetky podmienky na prejednanie veci v neprítomnosti navrhovateľa (§ 101 ods. 2 O.s.p.) a súd prvého stupňa neodňal navrhovateľovi svojim postupom ani možnosť konať pred súdom.

Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v medziach dôvodov podaného odvolania, ktorými je viazaný, vrátane konania, ktoré mu predchádzalo (§ 212 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p.), a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

V posudzovanej veci vykonal súd prvého stupňa všetko dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti návrhu navrhovateľa, ktorým sa

domáhal zaplataenia náhrady škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ako aj na posúdenie opodstatnenosti tvrdení, ktoré uvádzal odporca na svoju obranu (§ 120 ods. 1,4 O.s.p.), zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 132 O.s.p. dospel k správnym skutkovým záverom, a na ich základe následne vyvodil aj správny právny záver, že v danej veci neboli naplnené zákonné podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú navrhovateľovi nesprávnym úradným postupom orgánu štátu, pričom na vec aplikoval zodpovedajúce ustanovenia § 9 ods. 1, 2, § 17 ods. 1,2,3, § 25 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov a § 44 ods. 1,2 Exekučného poriadku, v znení účinnom k 01.12.2008, svoje dôvody, pre ktoré návrhu navrhovateľa nevyhovelo a neprihliadol tak na jeho námietky proti postupu Okresného súdu Bratislava V v exekučnej veci sp. zn. 37Er/8047/2008, aj dostatočne v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p. odôvodnil, pričom sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán a dôsledne posúdil opodstatnenosť všetkých právne a skutkovo relevantných námietok účastníkov súvisiacich s predmetom konania, a preto možno odôvodnenie jeho rozhodnutia považovať za presvedčivé. Obsah odvolania navrhovateľa nie je spôsobilý spochybníť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa z hľadiska ním uvádzaných tvrdení v podanom odvolaní, keď ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu alebo by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvého stupňa založil svoje rozhodnutie. V odvolacom konaní tiež nevyšlo najavo, že by konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia, trpelo takou vadou, ktorá by mala za následok vecnú nesprávnosť rozhodnutia (§ 212 ods. 3 O.s.p.).

Súd prvého stupňa postupoval správne, keď v danej veci zisťoval základné predpoklady vzniku objektívnej zodpovednosti za škodu spôsobenú súdom v občianskom súdom konaní v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého musia byť súčasné splnenie tri podmienky, a to: 1/ existencia škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch, 2/ nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup súdu a 3/ príčinná súvislosť medzi škodou (nemajetkovou ujmu) a nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom.

V preskúmvanej veci je správny záver súdu prvého stupňa, že v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 37Er/8047/2008 k nesprávnemu úradnému postupu nedošlo, keď uvedený záver zodpovedá vykonaným dôkazom (§ 132 O.s.p.), nakoľko súd prvého stupňa vzal do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti tvrdené navrhovateľom, ako aj listinné dôkazy založené v spise a svoje skutkové závery založil na ich správnom zhodnutí, v ktorom postupe nebol zistený žiadny logický rozpor.

Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že exekučný súd v konaní sp. zn. 37Er/8047/2008 nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonnej lehoty 15 dní v zmysle ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, keď pre posúdenie otázky dodržania lehoty 15 dní na rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora podľa § 44 Exekučného poriadku je; s poukazom na ust. § 238 Exekučného poriadku; rozhodujúce znenie citovaného ustanovenia v čase začatia exekučného konania, kedy zákon lehotu na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie neurčoval; a teda exekučný súd v danej veci nemohol o vydaní poverenia súdnemu exekútorovi M. F. G. rozhodnúť až po uplynutí zákonnej lehoty.

Vecne správny je tiež záver prvostupňového súdu, že navrhovateľ v konaní nepreukázal vznik škody a nemajetkovej ujmy, keď nepredložil žiadne dôkazy preukazujúce vznik skutočnej škody a samotný paušálny výpočet údajných nákladov spojených s uplatnením práv vyplývajúcich mu z exekučného titulu v predmetnom exekučnom konaní vznik škody; tak ako to správne konštatoval i súd prvého stupňa; nepreukazuje. Na uvedenom závere nemôže nič zmeniť ani argumentácia navrhovateľa, že nemohol pred rozhodnutím súdu z dôvodu ochrany obchodného tajomstva predložiť listinné dôkazy, ktoré by preukazovali vznik nákladov (a teda aj tvrdenej škody), ktoré mienil predložiť až na pojednávaní; ktorého sa nezúčastnil, keď navrhovateľ mal od podania návrhu dostatok času a príležitostí predložiť, prípadne aspoň označiť dôkazy na preukázanie vzniku škody.

Vznik objektívnej zodpovednosti štátu za škodu či nemajetkovú ujmu okrem nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu a vzniku samotnej škody predpokladá i existenciu príčinnej súvislosti medzi týmto rozhodnutím alebo postupom a vznikom škody.

Prvostupňový súd dospel k správnej závere i v tom, že navrhovateľ v preskúmvanej veci nepreukázal ani existenciu príčinnej súvislosti medzi údajným vznikom škody a nesprávnym úradným postupom, nakoľko z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by navrhovateľovi ním tvrdené náklady (vznik ktorých ani nepreukázal) nevznikli, ak by exekučný súd v konaní sp. zn. 37Er/8047/2008 o žiadosti súdneho exekútora rozhodol skôr.

Pokiaľ ide o námietku navrhovateľa, že mu súd prvého stupňa odňal možnosť konať pred súdom tým, že vec prejednal a vo veci rozhodol na pojednávaní dňa 01.10.2014 v jeho neprítomnosti, odvolací súd ju považuje za nedôvodnú a účelovú, keďže navrhovateľ, resp. jeho právny zástupca, boli na toto pojednávanie riadne predvolaní už dňa 02.07.2014 (č.l. 71 spisu), pojednávania sa nezúčastnili a ani nepožiadali z dôležitého dôvodu o jeho odročenie; pričom o nezaujatosti vec prejednávajúcej zákonnej sudkyne rozhodol Krajský súd v Bratislave; a teda boli splnené všetky zákonné predpoklady (§ 101 ods. 2 O.s.p.) na prejednanie a rozhodnutie veci na pojednávaní dňa 01.10.2014 v jeho neprítomnosti.

Odvolací súd považuje za potrebné poukázať na skutočnosť, že písomné podanie zo dňa 24.09.2014, ktorým navrhovateľ požiadal o odročenie pojednávania určeného na deň 01.10.2014, obsahovalo i jeho návrh na prerušenie konania do skončenia konania vedeného na Ústavnom súde SR o jeho ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je porušenie práva na zákonného sudcu a nestranný súd. Z obsahu spisu v preskúmvanej veci však vyplýva, že o tomto návrhu súd prvého stupňa nerozhodol z dôvodu, že totožný návrh navrhovateľa na prerušenie konania už uznesením zo dňa 23.01.2014, č.k. 6C 159/2012-51, potvrdeným uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16.05.2014, č.k. 3 Co 209/2014-70, zamietol a navyše nebolo preukázané, že navrhovateľ ústavnú sťažnosť, ktorá má byť dôvodom prerušenia konania; doručil ústavnému súdu.

Odvolací súd po preskúmaní vyššie uvedeného procesného postupu prvostupňového súdu dospel k záveru, že ním nedošlo k odňatiu možnosti účastníkov konať pred súdom a súd prvého stupňa ním ani nezaťažil konanie inou vadou, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Z ustanovenia § 2 O.s.p. vyplýva povinnosť súdov v občianskom súdnom konaní dbať na to, aby nedochádzalo k porušovaniu práv a právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb a aby sa práva nezneužívali na úkor týchto osôb. Táto povinnosť súdu sa vzťahuje na práva vyplývajúce z hmotnoprávných predpisov, avšak rovnako i na procesné práva účastníkov v konaní pred súdom. Súd je potom; so zreteľom na nevyhnutnosť ústavne konformného výkladu; v občianskom súdnom konaní povinný zvoliť procesný postup vychádzajúci z takého výkladu právneho predpisu, ktorým zabráni zneužitiu procesných práv zo strany niektorého z účastníkov konania (porovnaj napr. Nález Ústavného súdu SR vo veci sp. zn. III. ÚS 11/2011, uverejnený v Zbierke nálezov Ústavného súdu pod č. 64/2011) Zneužitím (procesného) práva je aj konanie procesnej strany v občianskom súdnom spore, ktoré je v rozpore s účelom procesnej normy či daného procesného inštitútu a ktorým; v rozpore s citovaným ustanovením § 2 O.s.p. a rovnako ust. § 6 O.s.p.; marí riadny postup v konaní.

Ustanovenie § 109 O.s.p. umožňuje účastníkovi konania v rámci výkonu svojich procesných práv podať i návrh na prerušenie konania, o ktorom je súd zásadne povinný rozhodnúť; pred rozhodnutím vo veci samej, prípadne najneskôr súčasne s ním; a to tak, že ak sú na to splnené podmienky (§ 109 ods. 1,2 O.s.p.) návrhu vyhovie, alebo tento zamietne. Ani právo podať návrh na prerušenie konania však nesmie byť zneužívané na iné účely, než vyplývajú z podstaty a charakteru daného procesného inštitútu; najmä nesmie slúžiť na sťaženie realizácie práv iných účastníkov konania, či komplikovanie procesu ochrany práv a záujmov fyzických a právnických osôb, s cieľom predĺžiť konanie a oddialiť vydania rozhodnutia vo veci samej. V takom prípade ide totiž o výkon práva, ktorým sa vo výsledku dosahuje nedovolený účinok takéhoto; zdanlivo dovoleného a právnu normou predpokladaného; správania, ktorému nesmie byť zo strany súdu poskytnutá ochrana ani právne účinky, ktoré inak; ak o zneužitie práva nejde; s daným správaním (procesným úkonom) právna norma spája a ktoré zaručuje.

Ako už odvolací súd uviedol vyššie, o návrhu účastníka na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1,2 O.s.p. je súd zásadne povinný rozhodnúť. Výnimočne, ak je celkom nepochybné, že podaním návrhu na prerušenie konania účastník zneužíva jeho procesné práva (právo podať návrh na prerušenie konania), keď v skutočnosti nemá (objektívne nemôže mať) v úmysle dosiahnuť prerušenie konania a podaním návrhu sleduje iný cieľ (napr. oddialiť rozhodnutie vo veci samej), však nemusia byť podaniu takéhoto návrhu priznané právne účinky, spočívajúce i v povinnosti súdu o takomto návrhu rozhodnúť.

V posudzovanej veci navrhovateľ návrh na prerušenie konania podal za stavu, keď súd prvého stupňa jeho; v poradí prvý; návrh na prerušenie konania z totožných dôvodov (prebiehajúce konanie na Ústavnom súde SR ktorej predmetom je porušenie práva navrhovateľa na zákonného sudcu a nestranný súd) uznesením zo dňa 23.01.2014, č.k. 6C 159/2012-51 ako nedôvodný zamietol, ktoré uznesenie ako vecne správne potvrdil Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 16.05.2014, č.k. 3 Co 209/2014-70. Dôvodom zamietnutia tohto návrhu bola; súdmi oboch stupňom bezpečne zistená; skutočnosť, že Ústavný súd SR v konaní sp. zn. III. ÚS 424/2013 svojim uznesením zo dňa 10.09.2013 ústavnú sťažnosť navrhovateľa odmietol pre nedostatok právomoci. Navrhovateľ teda v čase podania; v poradí druhého; návrhu na prerušenie konania; dokonca pred jeho podaním; mal vedomosť o tom, že takýto návrh je nedôvodný a tiež o tom, že jeho ústavná sťažnosť; ktorá bola jediným dôvodom prerušenia konania; už bola odmietnutá, a teda vedel, že konanie, do skončenia ktorého žiadal konanie v posudzovanej

veci prerušiť, už neprebíha. Preto je potrebné bez akýchkoľvek pochybností jeho opätovné podanie návrhu na prerušenie konania hodnotiť ako zneužitie jeho procesných práv, konkrétne zneužitie jeho práva podať návrh na prerušenie konania s cieľom oddialiť rozhodnutie vo veci samej. Z tohto dôvodu odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa postupoval správne, keď procesnému úkonu (návrhu na prerušenie konania zo dňa 24.09.2014) nepriznal účinky a pokiaľ následne vec prejednal a vo veci rozhodol na pojednávaní dňa 01.10.2014 v neprítomnosti navrhovateľa bez toho, aby o tomto návrhu rozhodol, neodňal navrhovateľovi možnosť konať pred súdom a ani nezaťažil konanie inou vadou, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a bola tak dôvodom zrušenia napadnutého rozsudku.

Nedôvodná je tiež odvolacia námietka navrhovateľa, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca, keď o ním podanej námietke zaujatosti v preskúmvanej veci rozhodol Krajský súd v Bratislave, ktorý uznesením zo dňa 16.10.2012, č.k. 2NcC 72/2012-13, zákonnú sudkyňu JUDr. Katarínu Rusňákovú z pojednávania a rozhodovania danej veci nevyľúčil.

Súdu prvého stupňa teda nemožno vytknúť žiadne procesné pochybenie ani pochybenie pri skutkovom a právnom posúdení nároku navrhovateľa na náhradu škody, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom exekučného súdu v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 37Er/8047/2008, pričom ani v odvolaní navrhovateľ neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by odôvodňovali odlišné právne posúdenie tejto otázky odvolacím súdom. Súd prvého stupňa sa v rámci predmetného konania vypořiadal so všetkými relevantnými skutočnosťami uvádzanými v podanom návrhu a svoje rozhodnutie vydal v súlade s platnou právnou úpravou, pričom svoje rozhodnutie riadne a presvedčivo odôvodnil, a preto ani v tomto smere nemožno námietky navrhovateľa považovať za opodstatnené.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods.1 O.s.p. v spojení s § 142 ods.1 O.s.p., a úspešnému odporcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko nepodal v odvolacom konaní návrh na rozhodnutie o povinnosti nahradiť mu trovy odvolacieho konania podľa § 151 ods. 1 vety prvej O.s.p.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.